

Verkündigung - Hirdetések - Anunțuri

SONNTAG - VASÁRNAP - DUMINICA, 05.03.2017

15.00 - Anbetung - Szentségimádás - Adorație Euharistică
Rosenkranzverlosung - Rózsafűzér titokváltás - Schimbarea
misterelor sf. Rozariu

**FASTENZEIT - NAGYBÖJTI IDŐ - POSTUL MARE
2017**

Hétköznapok lelkigyakorlata, első találkozás a résztvevőkkel, vasárnap,
2017.03.05, 16.00-kor.

● **Keresztút**, magyarul, **pénteken, 17.15-kor**

Nagyböjti lelkigyakorlat magyarul

P.Gál Márton SDS

*„Szeresd Uradat, Istenedet... szeresd embertársadat, mint saját
magadat” Mk 12,30-31*

Péntek, 2017.03.10, 18.00: I. Önmagam szeretete - Böjt

Szombat, 2017.03.11, 18.00: II. Embertársaim szeretete - Alamizsna

Vasárnap, 2017.03.12, 10.00: III. Isten szeretete - Ima

PAROHIA ROMANO-CATOLICĂ ELISABETIN

**Buletin Parohia
Pfarr-Anzeiger
Plébániai Értesítő**

**März / Március / Martie 1
2017**

www.parohiaelisabetin.ro

**Ferenc pápa nagyböjti üzenete – 2017
Az Ige ajándék. A másik ember ajándék**

Kedves Testvérek!

A Nagyböjt egy új kezdet, olyan út, amely elvezet a biztos célhoz, a feltámadáshoz, Húsvéthoz, amikor Krisztus győzedelmeskedik a halál felett. Ebben az időszakban mindig erős indítást kapunk a megtérésre. A keresztény arra kap meghívást, hogy „teljes szívvel” (vö. Jo 2,12) térjen meg az Úrhoz, ne elégedjen meg a középszerű élettel, hanem növekedjen az Úr barátságában. Jézus a mi hűséges barátunk, aki soha nem hagy bennünket cserben, hiszen még akkor is, ha bűnt követünk el, ő türelmesen várja, hogy visszatérjünk hozzá, és e várakozással kifejezi, hogy meg akar nekünk bocsájtani (vö. a 2016. január 8-i *szentmisén mondott szentbeszédéből*).

A Nagyböjt kedvező időszak arra, hogy intenzívebbé tegyük lelki életünket azon eszközök segítségével, amelyeket az Egyház felkínál számunkra: a böjttel, az

imádsággal és az alamiznaadás révén. Mindezek alapja az Isten Igéje, amit ebben az időszakban jóval nagyobb odafigyeléssel kell hallgatnunk és megfontolnunk. Itt most szeretném külön kiemelni a gazdag és a szegény Lázárról szóló példabeszédet (vö. *Lk* 16, 19-31). Engedjük, hogy megihlessen bennünket ez a jelentős részlet, amely kulcsot kínál ahhoz, hogy meglássuk általa, miképpen kell cselekednünk, hogy eljussunk a valódi boldogságra és az örök életre, figyelmeztetve minket az őszinte megtérésre.

1. A másik ember: ajándék

A példabeszéd azzal kezdődik, hogy bemutatja a két főszereplőt, ám a szegény Lázárról kapunk csak pontosabb leírást: kétségbeejtő helyzetben van, már fel sem bír kelni, a gazdag kapujában fekszik és azokat a morzsákat eszi, amelyek ennek asztaláról elé hullanak. Testét mindenütt sebek borítják és a kutyák nyaldossák ezeket (vö. 20-21.vers). A helyzet tehát nyomasztó: Lázár mélyre süllyedt és megalázó helyzetben találja magát.

A jelenet még drámaibb, ha azt is tekintetbe vesszük, hogy a szegényt *Lázárnak* nevezik: e név ígéreteket hordoz, hiszen azt jelenti. „*Isten megsegít*”. Ez a szereplő tehát nem névtelen valaki, pontos leírásunk van róla és olyan emberként áll előttünk, akihez személyes történetet csatolhatunk. A gazdag Lázár számára ő szinte láthatatlan, a mi számunkra azonban ismert, közel állónak érezzük, saját arca van: ajándék, felmérhetetlen értékű gazdagság, az Isten által akart, szeretett lény, akiről meg is emlékeznek – még ha kézzelfogható állapota olyan is, mintha emberi szemét volna (vö. a 2016. január 8-i *szentmisén mondott szentbeszédéből*).

Lázár azt tanítja a számunkra, hogy *a másik ember ajándék*. A másik emberhez való helyes viszonyunk abban áll, hogy hálával felismerjük értékét. A gazdag ember kapujában fekvő szegény sem útban lévő akadály csupán, hanem felszólítás a megtérésre, az élete megváltoztatására. E példabeszéd először is arra szólít fel bennünket, hogy nyissuk meg a szívünk ajtaját a másik ember előtt, mivel minden ember ajándék, legyen az a szomszédunk vagy akár egy szegény ismeretlen. A nagybőjt megfelelő idő rá, hogy kinyissuk az ajtónkat minden szűkséget szenvedő ember előtt, és felismerjük benne Krisztus arcát. Mindnyájan találkozunk utunkon ilyen emberekkel. Minden élet, amely utunkba akad, érdemes rá, hogy befogadjuk, tiszteljük, szeressük. Isten Igéje segít a számunkra, hogy felnyissa a szemünket, és be tudjuk fogadni és szeretni tudjuk az életet, főként a törekeny életet. Ám ahhoz, hogy ezt meg tudjuk tenni, komolyan kell vennünk ezt is, amit az Evangélium a gazdag emberrel kapcsolatban mond el.

2. A bűn elvakít

A példabeszéd kendőzetlenül megmutatja azokat az ellenmondásokat, amelyek között a gazdag ember él (19. vers). Neki, a szegény Lázárral ellentétben nincsen neve, csak „gazdag”-ként jellemzik. Jólétét kimutatják a ruhák, amelyeket visel, a túlzott luxus. A bíbor ugyanis értékesebb volt ekkor az aranynál és az ezüstről is, és ezt fenntartották az istenségek (vö. *Jer* 10,9) és a királyok (vö. *Bír* 8,26) számára. A patyolat olyan különleges lenvászon volt, amely viselőjét szinte szakrális jeggyel látta el. Ennek az embernek a gazdagsága tehát túlzó, már csak azért is, mert minden nap, szokása szerint közszemlére teszi. „Minden nap nagy lakomát rendezett” (19.v.). Azt látjuk rajta drámaian, hogy valakit teljesen megront a bűn, három egymást követő lépésben: a pénz szeretete, a hiúság és a gög (vö. a 2013. szeptember 20-i *szentmisén mondott szentbeszédéből*).

Pál apostol azt állítja: „Minden baj gyökere ugyanis a pénz utáni sóvárgás” (*1 Tim* 6,10). Ez az ember megromlásának fő oka és az irigység, a veszekedés és gyanakvás forrása. A pénz képes átvenni fölöttünk az uralmat, olyannyira, hogy egyeduralkodó bálványunkká válik (vö. *Evangélium gaudium* apostoli buzdítás, 55). Ahelyett, hogy eszköz volna, amelyekkel jól cselekedhetünk és gyakorolhatjuk a mások iránti szolidaritást, a pénz az önzés logikájának szolgájává tehet minket és az egész világot, nem hagy teret a szeretetnek és meggátolja a békét.

A példabeszéd megmutatja azt is, hogy a gazdag embert a kapzsiság hiúvá is teszi. Személyiségét a látszatokban jeleníti meg, abban, hogy másoknak megmutatja, mi mindent engedhet meg magának. Ám a látszat a belső üresség álcája. Élete a külsőségek rabja, a lét legfelszínesebb és legátmenetibb dimenziójáé (vö. *uo.*, 62).

Ennek az erkölcsi züllésnek legmélyebb lépcsőfoka a gög. A gazdag ember úgy öltözködik, mintha király lenne, utánozza egy istenség viselkedését, elfeledve azt, hogy egyszerű halandó. A gazdagság szeretete által megromlott ember számára nem létezik más mint a saját énye és ezért az őt körülvevő személyek nem lépnek be a látóterébe. A pénzhez való ragaszkodás gyümölcse tehát egyfajta vakság: a gazdag nem látja az éhes, sebekkel borított és megalázottságában elesett szegény embert.

Ha ezt a szereplőt vizsgáljuk, megértjük, hogy az Evangélium miért ítéli el ilyen világosan a pénz szeretetét: „Senki sem szolgálhat két úrnak: vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig szereti, vagy ragaszkodik az egyikhez, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok az Istennek is, a Mammonnak is” (*Mt* 6,24). (folytatódik)